

Kormos Sándor versei

Lombtalanul

Imbolygó fákon sejtelem,
lázás nyakamba dara hull,
őzike szándék köddé alakul.

Toboz didereg
makkos avaron hallgató,
fölvéri csöndjét csitri
cinege-patak.

Csokorba tépett lombtalan ágon,
rügyfakasztó kedvű számon
reszket csalóka hópihe-álom.

Mátrafüred 1976

Egyedül

Egyedül maradtam
falakat döngetni,
egyedül maradtam
hegyeket görgetni,
egyedül maradtam.

De sokan maradtak
magukat szeretni,
sötét lelkülettel
csillagot temetni,
be sokan maradtak.

Pilisszántó, 1973

Örökség

Feltorlódik a múlt,
súlyos az örökség,
megoldhatatlanul
bogosra kötötték.

Kinek van még kedve,
ereje lobogni,
mával perlekedve
bogokat bogozni?

Pilisszántó, 1974

Cél

Tavaszi bokraim közt
alig nyílt egy-két virág,
nyaratlan várom az őszt,
s nyílnak a begóniák.

Lesben áll régen a tél
maradék életemre,
közeleg felém a cél,
bevárom énekelve.

Balaton Földvár 1979

Újjászületés

Égzengető szívdobogással
szétrobbantom síromat,
porrá zúzott sziklasírkő
porfelhőkben rám szakad.

Csapra verem sebeimet,
megmosakszom a vérembe,
s újszülöttként megtisztultan
fejest ugrom az életbe.

Földrengető érces hangon
kiáltok egy harsányat,
mint kit élve eltemettek,
s föld méhéből föltámad.

Szomjas tudóm teleszívom
kápráztató napfényvel,
tűzlobbantó leheletem
sziporkázzék fagy-éjben.

Éhenkórász metsző fogam
belevágom a szép szóba,
csillapítom halálos éhem
igazságot majszolva.

Pilisszántó, 1974

Kár!

Szállnak a varjak,
hó szitál,
szívemen parlag,
téli táj.

Kár!

Fekete mozdony
ködbe vész,
remete sorsom
dög-nehéz.

Kár!

Békéscsaba, 1976

Százsorszép hadüzenet

Szemedtől kigyúltak szárnyaim,
fényedtől megvakult szívem,
tündöklő bilincsek zenéje,
csodállak rabszolga-híven.

Hirtelen kihunytak álmaim,
megdermedt bennem a remény,
életem súlyával kívánlak,
mint igazságot a szegény.

Nézhetsz fekete tűzmadárnak,
sötéten szárnyal a tüzem,
s álmatlan életem poklából
százsorszép hadat üzen.

Békéscsaba, 1974

Csöndváramban

Csöndből húzok magam köré falat,
dobhártyából ajtót-ablakot,
s valahol a hallóküszöb alatt
csöndváramban mélyen hallgatok.

Váram körül feneketlen árok,
túlsó partján hamis dallamok.
Szivárványra hiába is várok,
nem létező hídon ballagok.

Pilisszántó, 1980

Beneveztél

Hazardjáték a szerelem,
játékosok, akik mernek,
életet vagy halált nyernek.

Beneveztél, nincs kegyelem,
ne számoljad az éveket,
kockán forog az életed.

A kockának nyolc a sarka,
egy életünk forog rajta.

Ha a kocka egy szögletű,
s nekünk volna nyolc életünk,
megérnénk a szerelemre,
s minden ember boldog lenne.

Egyszögletű kocka nincsen,
olyat nem teremtett Isten.
De ha volna, vércsepp volna,
örök élet ára volna.

Budapest, 1973

Égig magasodni

Könnyű felfele nőni a szélben,
virágba borulni okosan-szépen,
rügyezni hittel szakadék-szélen,
ha már a lábunk régen
gyökeret vert a létben.

Dolgos tenyerünkben
szabadság fészkel,
virágzó szívünk harcok trónja,
lombos reményünk igazság óvja.

De mi az igazság? Hatalom?
S mi a hatalom? Igazság?

S a gubancokat ki bogozza ki
tudatunkból, s mélyen alóla?!

Nem!
Ha csírájában hal meg a virág,
meg nem érheti gyökere-korát
sem!

Balaton Földvár, 1975

Termékeny szívemből

A legszebb álmaimtól
termékeny szívemből viruló
szerelem-rózsákat
tövis nélkül átültettem
a szerelem tiszta forrásához,
hogy soha el ne hervadjanak és
szaporodjanak.

Az álmatlanságtól
viruló gyötrelem-rózsákat
tövistül leszaggatom
és a szerelem tiszta forrását
mocskolók
emberszabású arcához
vagdosom.

A valóság láncaitól viruló
szabadság-rózsákat pedig
bokréta-ként
kalapomban viselem,
s az igazaknak
ingyen osztogatom.

Pilisszántó, 1974